

Sygn. akt II K 1152/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Sędziowie

Ławnicy

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora Moniki Kobryś

po rozpoznaniu dnia 29.01.2014r., 07.02.2014r.

sprawy **P. S. (1)**, urodz. (...) w O.

syna S. i Z. z d. O.

oskarżonego o to, że: nie później niż w dniu 1 czerwca 2011r. w L., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu ze Z. H. oraz innymi nieustalonymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, podrobił w całości, w celu użycia przez Z. H. jako autentycznego oraz dla wprowadzenia w błąd upoważnionego pracownika (...) Bank S.A. co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla udzielenia pożyczki gotówkowej, dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w ten sposób, że wpisał pismem ręcznym (na formularzu zaświadczenia o zatrudnieniu stosowanym przez (...) Bank S.A.): dane osobowe Z. H., okres zatrudnienia w Agencji Usług (...) (z siedz. przy ul. (...) w O.), rodzaj wykonywanej pracy, wysokość zarobków oraz opatrzył pieczętkami f-my (...) i Prezesa Zarządu, którą podpisał swym imieniem i nazwiskiem, a nadto opatrzył wystawiony dokument datą i miejscem, przez co doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pożyczkodawcy (...) Bank S.A. Oddział w L. w postaci pieniędzy w kwocie 15.000 zł (piętnaście tysięcy) złotych; -

tj. o czyn z art.286§1kk w zb. z art.297§1kk w zb. z art.270§1kk w zw. z art.11§2kk

orzeka:

oskarżonego P. S. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie bliżej nie ustalonym, nie wcześniej niż od dnia 21.05.2010r. do dnia 01.06.2010r. w L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. H. oraz innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania pożyczki gotówkowej, wystawił dla Z. H. nierzetelny, stwierdzający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w ten sposób, że wpisał pismem ręcznym (na formularzu zaświadczenia o zatrudnieniu stosowanym przez (...) Bank S.A.): dane osobowe Z. H., okres zatrudnienia w Agencji Usług (...) (z siedz. przy ul. (...) w O.), rodzaj wykonywanej pracy, wysokość zarobków oraz opatrzył pieczętkami f-my (...) i Prezesa Zarządu, którą podpisał swym imieniem i nazwiskiem, a nadto opatrzył wystawiony dokument datą i miejscem, podczas gdy Z. H. nigdy nie był zatrudniony w w/w firmie i tym samym po przedłożeniu w/w dokumentu przez Z. H., wprowadził w błąd upoważnionego pracownika (...) Bank S.A. co do w/w okoliczności o istotnym znaczeniu dla udzielenia pożyczki gotówkowej, przez co doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pożyczkodawcy (...) Bank S.A. Oddział w L. w postaci wypłaty pieniędzy w kwocie 15.000 zł (piętnaście tysięcy) złotych i czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.286§1kk w zb. z art.297§1kk w zw. z

art.11§2kk i za to na podstawie art.286§1kk w zb. z art.297§1kk w zw. z art.11§2kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art.286§1kk w zw. z art.11§3kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; -

- na podstawie art.69§1 i §2kk i art.70§1 pkt.1kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat; -

- na podstawie art.72§2kk zobowiązuje oskarżonego do częściowego naprawienia szkody i zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank S.A. z/s we W. kwoty 4000 zł (cztery tysiące); -

- na podstawie art.624§1kpk zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. T. kwotę 432 zł (czteryście trzydzieści dwa) plus podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego ustanowioną z urzędu.

Sygn. akt II K 1152/13

UZASADNIENIE

W oparciu o ujawniony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. S. (1) zarejestrował na swoje nazwisko firmę pod nazwą Agencja Usług (...), (...)-(...) O. ul. (...) z tym, że w ramach tej firmy nigdy nie rozpoczął on żadnej działalności gospodarczej i tym samym nie zatrudnił żadnych pracowników. Pod koniec 2009r. oskarżony poznał D. B., a w 2010r. poznał także jej męża A. B., który namówił go aby wystawiał fikcyjne zaświadczenia o zatrudnieniu w swojej firmie dla osób, które następnie wykorzystując te zaświadczenia występowały z wnioskami o pożyczki do różnych banków. Jedną z takich osób był m.in. Z. H., który nie miał stałych dochodów, utrzymywał się ze zbierania złomu. Był on także zarejestrowany w PUP w L. jako osoba bezrobotna m.in. w 2002 roku oraz w okresie od 06.09.2010r. do 12.09.2010r., ale został wyłączony z w/w ewidencji z powodu niestawiennictwa w wyznaczonym terminie. W trakcie spotkania w dniu bliżej nieustalonym w okresie od 21.05.2010r. do 01.06.2010r. w L., Z. H. przekazał oskarżonemu swój dowód osobisty, który na jego podstawie własnoręcznie wypełnił zaświadczenie o zarobkach, wpisując, że Z. H. jest zatrudniony w firmie (...) od dnia 01.09.2009r. do „stała”, jako operator maszyn, urządzeń sprzątających, ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem netto z ostatnich trzech miesięcy - 2.240 zł. Jednocześnie P. S. (1) podpisał to zaświadczenie, jako prezes (...), wpisując datę 21.05.2010 roku. Oskarżony pomógł także Z. H. wypełnić wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 15000 zł, gdyż miał on problemy z pisaniem. Z. w tak sporządzone dokumenty w dniu 01.06.2010r. Z. H. wszedł do budynku (...) Bank S.A. Oddział w L., gdzie złożył przedmiotowy wniosek oraz w/w zaświadczenie stwierdzające nieprawdę i okazał swój dowód osobisty z nr PESEL (...). Po dokonaniu tych formalności, jeszcze tego samego dnia Z. H. oraz pracownik banku podpisali umowę pożyczki gotówkowej o nr (...), na kwotę 15000 zł, która w całości została wypłacona pożyczkobiorcy. Następnie Z. H. przekazał te pieniądze A. B., który z kolei zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, wypłacił Z. H. 1000 zł, a P. S. (1) dał 1300 zł.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) (k.327-328, 329, 102-104, 162, 187), zeznań świadków Z. H. (k.64-63), P. R. (k.7-8, 188), jak również na podstawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (k.1), protokołu zatrzymania rzeczy (k.12-13), umowy (k.15), protokołu pobrania materiału (k.25), kserokopii dokumentacji (k.25a), informacji z Powiatowego Urzędu Pracy (k.28-29), kserokopii wniosku (k.38), kserokopii dowodu (k.105), zaświadczenia (k.154), kserokopii decyzji (k.155-157), informacji z (...) (k.158), pisma oskarżonego z załącznikami (k.249-267, 297-309) oraz kserokopii aktów oskarżenia (k.330).

Oskarżony P. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które były zasadniczo zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do przebiegu przedmiotowych wydarzeń, ponieważ znajdują one potwierdzenie chociażby w dokumentacji złożonej przez bank, czy też w treści zeznań Z. H.. Wprawdzie P. S. (1)

znacznie umniejsza swoją rolę przekonując, że właściwie to on działał nie z chęci zysku, ale z chęci, jak to określił ułożenia sobie życia z D. B. i tylko dlatego zgodził się na propozycję A. B.. Jednakże, zdaniem sądu, nie zmienia to nic w ustaleniach faktycznych, ponieważ niezależnie jakim motywem kierował się oskarżony, istotne jest to, że brał on czynny udział w popełnieniu wyżej opisanego czynu. Zdawał sobie sprawę, że wystawione przez niego zaświadczenie nie jest zgodne z prawdą i wiedział, że Z. H. nie będzie spłacał tej pożyczki. Z tego też powodu, sąd nie robił już dalszych ustaleń co do roli D. B. i A. B., zwłaszcza że dane tych osób były już znane w toku postępowania przygotowawczego a mimo to w zarzucie prokurator zapisał, że P. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami. Poza tym, nie było także takich wytycznych ze strony sądu odwoławczego. Z tych też powodów, sąd w powyższym zakresie w całości oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego.

Sąd dał także wiarę zeznaniom Z. H., ponieważ są one zgodne z pozostałymi dowodami ujawnionymi w niniejszej sprawie. Jedyna rozbieżność dotyczy tego, w jakich okolicznościach świadek spotkał oskarżonego. Z. H. zeznał, że gdy stał na (...) Głównym w L., to podszedł do niego nieznanemu mężczyzna, który się nie przedstawił i zaproponował mu, żeby wziął na swoje nazwisko pożyczkę w banku. Gdy Z. H. na to przystał, to ten mężczyzna „w mojej obecności na ulicy wypisał mi zaświadczenie o zatrudnieniu i osiąganych zarobkach” (k.64). Z kolei P. S. (1) wyjaśniła, że „nie jest prawdą co mówił Z. H., że poznał mnie na ulicy, on poznał mnie w samochodzie” (k.187). Obecnie wobec śmierci świadka uszczegółowienie tej okoliczności nie jest możliwe, jednakże zdaniem sądu, nie ma to zasadniczego znaczenia dla wiarygodności Z. H., jak i dla otworzenia stanu faktycznego. Nie można pominąć faktu, że oskarżony nie był okazywany świadkowi, a więc tym samym nie można jednoznacznie stwierdzić, że odtwarzając przebieg tych zdarzeń zeznawał on sprzecznie z tym jak zapamiętał ich przebieg. Co jednocześnie nie jest równoznaczne z tym, że zeznania te w całości stały się podstawą do odtworzenia stanu faktycznego, ponieważ wobec braku możliwości weryfikacji tej okoliczności, sąd w powyższym zakresie oparł się na wyjaśnieniach P. S. (1).

Sąd w całości uznał za wiarygodne także zeznania R. R., ponieważ są one spójne, precyzyjne i tym samym brak jest jakichkolwiek okoliczności, który by negatywnie rzutowały na wiarygodność w/w świadka. R. R., jako pracownik (...) Banku, opisał zasady udzielania pożyczek przez ten bank indywidualnym klientom oraz gdzie i jakie dokumenty przedłożył Z. H., podpisując przedmiotową umowę pożyczki gotówkowej. Istotne jest także i to, że świadek nie miał wątpliwości, że ani Z. H., ani też nikt inny, nie uregulował żadnej raty z tytułu udzielonej pożyczki, a nawet Z. H. wprost oświadczył, że nie będzie spłacał tej pożyczki.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie pozostałe dowody nieosobowe, ujawnione w niniejszej sprawie, w tym także opinię sądowno - psychiatryczną (k.80-83), albowiem również i w tym przypadku sąd nie stwierdził żadnych okoliczności, które negatywnie rzutowałyby na ich rzetelność, a tym samym na ich wiarygodność, ponadto żadna ze stron takich okoliczności także nie podniosła.

R., w świetle poczynionych przez sąd ustaleń, wina P. S. (1) nie budzi żadnych wątpliwości i czynem swoim wyczerpał on dyspozycję art.286§1kk w zb. z art.297§1kk w zw. z art.11§2kk, przy jednoczesnym zastosowaniu się do wytycznych sądu odwoławczego w zakresie przyjętej kwalifikacji.

W okresie bliżej nie ustalonym, nie wcześniej niż od dnia 21.05.2010r. do dnia 01.06.2010r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. H. oraz innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania pożyczki gotówkowej, oskarżony wystawił dla Z. H. nierzetelny, stwierdzający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków. Wpisał pismem ręcznym na formularzu zaświadczenia o zatrudnieniu stosowanym przez (...) Bank S.A.: dane osobowe Z. H., okres zatrudnienia w Agencji Usług (...) (z siedz. przy ul. (...) w O.), rodzaj wykonywanej pracy, wysokość zarobków oraz opatrzył pieczętkami f-my (...) i Prezesa Zarządu, którą podpisał swym imieniem i nazwiskiem, a nadto opatrzył wystawiony dokument datą i miejscem. Gdy faktycznie Z. H. nigdy nie był zatrudniony w w/w firmie. Tym samym po przedłożeniu w/w dokumentu przez Z. H., wprowadził on w błąd upoważnionego pracownika (...) Bank S.A. co do w/w okoliczności o istotnym znaczeniu dla udzielenia pożyczki gotówkowej, przez co oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pożyczkodawcę (...) Bank S.A. Oddział w L. w postaci wypłaty pieniędzy w kwocie 15.000 zł. Należy w tym miejscu podnieść, że do przypisania przestępstwa oszustwa (art.286§1kk) konieczne było ustalenie, że występując

o udzielenie pożyczki, P. S. (2) działał z zamiarem wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego, w celu niekorzystnego rozporządzenia przez niego własnym mieniem, co też zostało udowodnione. Oskarżony wykazał się zamiarem bezpośrednim kierunkowym, tak co do celu swojego działania, jak i używanych środków (por. wyr. SN z 22 XI 1973 r., OSNPG 1974, nr 7, poz. 7), poprzez przedłożenie nierzetelnego, poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o zarobkach i podstawie zatrudnienia Z. H.. W dniu zdarzenia P. S. (1) był już osobą doświadczoną życiowo i jego winy nie może eliminować to, że jak sam podaje, przystępując do realizacji znamion wyżej opisanego czynu, chciał w ten sposób jedynie ułożyć sobie życie z D. B.. Nie można także przyjąć ustalenia, że oskarżony przyjął za pewnik, że A. B. spłaci przedmiotową pożyczkę, skoro był on już wpisany do wykazu dłużników i nie miał żadnych stałych dochodów. Zwłaszcza, że działanie P. S. (1) oraz A. B. było niejako zakrojoną na szeroką skalę o czym świadczy wielość zarzutów stawianych oskarżonemu w innych postępowaniach karnych (k.330). Oczywiście nie chodzi o to, że sąd już w tym postępowaniu uznał winę oskarżonego co do tych w/w zarzutów, tylko te zarzuty dowodzą, że P. S. (1), który zresztą do tego się przyznał, wiedział o tym, że teoretycznie A. B. miałby do spłacenia łącznie ponad kilkadziesiąt tysięcy złotych. Zaś do tego potrzeba stałych, comiesięcznych dochodów, w wysokości kilku tysięcy, czym A. B. nie dysponował. Ponadto P. S. (1) pośrednio przekonywał sąd, że nie działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jednakże jest to całkowicie sprzeczne z ustaleniami sądu, ponieważ nie ma żadnych wątpliwości, że gdyby pożyczkodawca znał prawdziwą sytuację materialną Z. H., to w ogóle nie byłaby przez niego rozważana kwestia udzielenia pożyczki w kwocie 15.000 zł. Jest to jednoznaczne z wprowadzeniem w błąd (...) Banku. Oskarżony zdawał sobie sprawę, że Z. H. nie miał żadnych funduszy, aby uregulować tak wysokie zobowiązanie finansowe i z góry było wiadome, że nie spłaci tej pożyczki. Natomiast przyjęcie przez P. S. (1), że spłaty będzie dokonywał A. B. było co najmniej bardzo naiwne, co zostało już wyżej opisane. Jednakże istotne jest to, że tego ryzyka nie był świadomy pożyczkodawca, który i w tym zakresie został przez P. S. (1) wprowadzony w błąd.

Ponieważ w ramach tego samego czynu oskarżony działał w celu uzyskania pożyczki od banku, gdzie Z. H. przedłożył w/w zaświadczenie, które poświadczało nieprawdę, a dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowej pożyczki, to tym samym zrealizował on również znamiona występku opisanego w art.297§1kk. Zgodnie przyjmuje się, że jeżeli sprawca, przedkładając fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty albo składając nierzetelne pisemne oświadczenia, wyłudził kredyt lub bankową pożyczkę pieniężną, działając w z góry powziętym zamiarze ich niespłacenia, konieczna jest kumulatywna kwalifikacja przestępstwa na podstawie przepisów art.297§1kk w zw. z art.286§1kk. Kwalifikacja taka oddaje w pełni kryminalną zawartość przestępstwa, sprawca bowiem wypełnił znamiona oszustwa (art.286§1kk), działając w sposób określony w art.297§1kk. Słusznie zaznacza SA w Lublinie w wyroku z dnia 18 czerwca 2002 r. (II AKa 343/01, OSA 2003, nr 2, poz. 7), że art.297§1kk nie przewiduje skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czego wymaga art.286§1kk.

Kwestią, która wymaga dodatkowego ustalenia, to jest współdziałanie oskarżonego, czyli że działał on wspólnie i porozumieniu ze Z. H. i innymi osobami. Podstawowym elementem takiej formy współdziałania jest wykonywanie czynu zabronionego w porozumieniu z inną osobą, przy czym nie ma żadnych dodatkowych wymogów odnośnie sposobu porozumienia. Porozumienie może dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Dlatego wystarczyło, że P. S. (1) objęli swoją świadomością fakt, że dokonywane jest przestępstwo oszustwa i traktowali to zachowanie jako własne. Nie jest wymagane, aby każdy ze sprawców zrealizował wszystkie znamiona określone w treści art.286§1kk, czy też w treści art.297§1kk, wystarczyło, że objęli oni swoim zamiarem całość zachowania określonego znamionami w/w typu czynu zabronionego. Skoro P. S. (1) oraz postali sprawcy brali czynny udział w realizacji powziętego zamiaru, jakim było uzyskanie pożyczki i byli co najmniej informowani o wzajemnie podejmowanych działaniach, to nie sposób przyjąć, że któryś z nich mógł popełnić to przestępstwo niejako w ukryciu przed pozostałymi sprawcami.

Wymierzając P. S. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, sąd kierował się dyrektywami, które wynikają z treści art.53kk. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, sąd wziął pod uwagę przede wszystkim wysokość wyrządzonej szkody, jak i postać zamiaru oskarżonego, który stosunkowo łatwo zdecydował się na dokonanie czynu zmierzającego do oszukania (...) Banku i to na dużą kwotę, bo 15.000 zł. Istotne jest to, że pomimo przeprowadzonego procesu, P. S. (1) nie do końca zrozumiał na czym polegał naganny charakter jego czynu. Mimo, że oskarżony przyznał się, to w mowie

końcowej nadal przekonywał, że ponieważ to on sam jest ofiarą działania A. B., który przekonał go do wyżej opisanego czynu. Istotne jest także i to, że P. S. (1) był już karany wprawdzie nie za przestępstwo przeciwko mieniu (k.316-317), ale sam fakt skazania dowodzi, że nie ma on poszanowania dla norm prawa karnego. Jednakże, niezależnie od powyższych ustaleń zasadnicze znaczenie przy wymierzeniu oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia miało to, że przyznał się, i w toku całego postępowania – składał w miarę wyczerpujących wyjaśnień, praktycznie zgodnych z ustalonym stanem faktycznym. W tej sytuacji sąd doszedł do przekonania, że wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Tak orzeczona kara powinna spełnić pokładane w nich cele zarówno w kontekście prewencji indywidualnej, jak i społecznego oddziaływania. Sąd uznał, że w/w okoliczności wskazują, że nie ma potrzeby długotrwałej resocjalizacji.

Następną kwestią jaką sąd rozważał, było skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania w/w kar i po dogłębnej analizie, sąd stwierdził ku temu podstawy. Zgodnie z treścią art.69§1kk, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W dalszej kolejności bierze się pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie sądu nie ma żadnych wątpliwości, że wszystkie te warunki zostały przez oskarżonego spełnione. Należy zauważyć, że obecnie P. S. (1) ma stałe zatrudnienie (k.267), prowadzi ustabilizowany tryb życia i z tych też powodów sąd określił minimalne okresy prób. Ponadto w ramach zawieszenia wykonania kary, sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części i zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 4000 zł. Wprawdzie P. S. (1) wnioskował o niezobowiązanie go do naprawienia szkody, powołując się na swoją sytuację materialną, jednakże w judykaturze zgodnie przyjmuje się, że zasadą powinno być nakładanie obowiązku naprawienia całej szkody wyrządzonej przestępstwem z tym, że warunki materialne sprawcy mogą przemawiać za nałożeniem obowiązku pokrycia tylko części szkody. Obowiązek nałożony w wysokości przekraczającej zwykłe możliwości płatnicze sprawcy nie będzie prawidłowym weryfikatorem jego postawy (zob. Z. Gostyński, Obowiązek..., s. 132 i n.). Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, kwota 4000 zł, która powinna być uregulowana przez P. S. (1) w okresie trwania próby, zdaniem sądu spełnia powyższe założenia. Oskarżony ma stałe dochody, wprawdzie ma on inne zobowiązania finansowe, ale jednocześnie sam deklarował, że ma możliwości zapłaty kary grzywny, o którą sam wnioskował. W tej sytuacji, zdaniem sądu, obowiązek naprawienia szkody, ma niejako pierwszeństwo przed ewentualną grzywną, gdy jej uiszczenie kolidowałoby z wykonaniem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu. Jednocześnie nie można pominąć faktu, że obowiązek naprawienia szkody ma charakter nie tylko kompensacyjny, lecz także wychowawczy i prognostyczny wobec sprawcy, w tym przypadku P. S. (2), który swoim działaniem doprowadził do uzyskania przez sprawców korzyści majątkowej w kwocie 15000 zł.

Stosowanie do treści art.624§1kpk sąd zwolnił P. S. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa, a to z uwagi na jego wcześniejsze zobowiązania finansowe. Jednocześnie zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. T. kwotę 432 zł plus podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego ustanowioną z urzędu.